

יד וכן גורו שלא לנגן
בכל שיר [...] וכל מני זמר וככל משמעי قول
של שיר אסור לשימוש בהן ואסור לשמען מפני
החוורבן. ואפיו שירה בפה על היין אסורה
שנאמר בשיר לא ישתו יין. וכבר נהגו כל ישראל
לומר דברי תושבות או [...] שיר של הוזאות
לאל וכיוצא בהן על היין :

ואין גראם נג

כל מנגני זמר העשוין לשימוש הוללות ושלא לכון בהם לשבה הבורה יה' או לצד
מצואה אלא דרך קלות ראש ותענוג במני מאכל ומשתה אסור לשמעו ולהשתעשע
בו בין שנעשה החומר בכלו בין שירה על פה וכל שכן במקום שהנשים מצויות שם
והדבר בא לידי הרgel עבריה ומכל מקום כל שיש בו שחח ותלה לשם בגין מני
פיקוטים ומזמוריט מותר אף בבית החנים ומשתאות וכן הדין לשמה החן וכלה של שאין
בו צד פיקוטים והוא שעניינו רוחות לפי מקומות ועתם.
ואף המקראות מלמדים שלא נאמר אלא דרך פריצות והוא אמר כעמים כי' כלומר
כמנוג העמים וכן [...] בשיר לא ישתו יין שכל אלו דרך פריצות וקלות ראש ובמסכת
סוטה כי' נראה כן בהדייא כמו שביארנו שם.

איין'

כי השיר מיויחס למדת הדין. שהרי הלויים היו
משוררים דוקא, וכאשר משורר ואין ראוי לו
השירה פוגע בו ממדת הדין, וכן הבית אשר שם
השיר חרב מכח ממדת הדין שמחזריב הכל. וקאמער
שהתחלה החורבן הוא בסוף מפני שהוא מקום
שם הנקנסה בבית, והוא התחלה ישוב הבית
שם נכנסין, ולפיכך שם מתחילה החורבן שעקר
הבית מהתחלוונו הוא הסוף שהוא התחלה הבית,
כי ממדת הדין המחריב פוגע דוקא בדבר שהוא
עיקר ותחלה היישוב. ולכך אקר שם במשנה
משבילה סנהדרין בטל השיר, מבתי המשטאות,
שכאשר היו הסנדדרין יושבין ודונין היה נמצאת
מדת הדין בעולם וראי ג' כי שיחות השיר בעולם
המיוחס למדת הדין, אבל כאשר בטלה סנהדרין
ואין ממדת הדין עם בני אדם ולכך אין ראוי
להיות השירה נמצאת אצל כי כל שירה הוא
מצד הדין. וזה שאמר שם אמר ג' יוחנן כל השotta
יין בארכעה מני זמר מביא חמש פורעניות לעולם
שנאמר הוא מעכמי בבורך שיר ירדפו מאחריו
בגש וגו' והיה כנור ונבל ותוּפָה וחליל ווין
משתיהם ואת פועל ה' לא יביטה מה כתיב אחריו
לכן גלה עמי מבלי דעת וכבודו מתי רעב והטנה
צחה צמא וייש אדם וישפל וכו' ומה כתיב אחריו
לכן הרחיבה שאל נפשה ע'ב. וביאור עניין זה
כאשר שותה יין בד' מני זמר הר' ג' יש כאן
המשה מני שמחה עם הין שהוא חמיש, ולכך
מביא חמשה מני פורעניות לעולם, כי גם יות
כאשר חוטא במתה' ד' לגמרי ושותה יין בד' מני
זמר, וכבר ידוע כי המתיחס למתה' ד' הוא חמישה
בגנד יד ה' הווה במקנד (שמות ט') וכתיב שם
בסוסים בחמורים בגמלים בבורך ובצאן דבר כבר
מאות, ולכך מביא חמשה פורעניות לעולם, מפני
מדת הדין הקשה אשר הוא שולט כאשר יחתטא
בmeta' ד' כמו שהtabar. ואין דבר חטא במתה
הדין כמו זה לשorder כאשר אין ראוי השירה
והזמרה. אף על גב שהאגונים פזקו דלתת שיר
ושבח להקב'ה בשתיית הין מותר, מפני שאין
נקרא שיר שלبشر ודם שנוטן שבח להקב'ה
שיר שלם אבל שיר המלאכים הוא שיר שלם
ולכך אימעת. אבל שיר של שמה אסור בזודאי
הוא חוטא בmeta' ד' ולכך עונשו כמו שהtabar,
וראו לשמעו דברי חמיכים המלמדים את האדם

יהיה זה כל' זמר ואילו לדידי צייתי לא היה
זה כל'. ולדעתי אף בשעה שבת' ק' היה קים
לא היה מותר שיר זה להט שבח להקב'ה בתשחת
הין, כי יש להיות זה בקדושה עליונה לתה שיר
ושבח להקב'ה לא במתה הין. והמנגע עצמו
מהו TABA עליון ברכ' :

וברא מגן דאסור בו. נקית המסתמות כפלקי' וכטוק' וכיינו כל מקמת ירלה
ולמי פלמי גוי וכו' רמו קלח זמתול לנו קלח זמתול סטט זומי סכל
חג' לי ממן זמפלמי גס גנומיים כמ'ס לעיל מיניה ק' קלח זמתון זומני
בס זלי קלח כל מקמת גוי גננות להיי דכמ'ג לעיל מיניה ק' חלכה זומה נוי וטמפני
טפי דמכתע זי' זס'ו גננת מסתמות וכל גענין גננות להיי זומר ס' מ' דמינה
חג' דפומת זי' פטלו נמ' ק' עיר זי' נפה פטצעין גלי קלח נכלי דכמ'ג
לעיל מיניה ק' סנא מנטז מופס גוי' ומפט נכו:

איין'

ובפ' ק' דגיטין (ג, א) שלחו למך עוקבא זמר
מן' אל אסוד שיררט וכותב לי' אל תשמה
ישראל אל גיל בעמים, וליישלח ליה מתא בשיר
לא ישתו יין אי מהחיה ה' וא זימרא דמן אל
דפומא שרי קמ'ל ע'ב. פירוש מאחר שאין שמחה
בישראל רך באומות אין ראוי לישראל השמהה
וקאמער זיך דכמ'ג בשיר לא ישתו
יין שמו הכתוב מפיק בפרק בתרא דסוטה (מ' ח'),
א') דתנן חטם משבילה סנהדרין בטל השיר מבתי
המשטאות שנאמר אין ראוי לשישראל השמהה.
ולישלח ליה מהכא דכמ'ג בשיר לא ישתו
כך פריך וליישלח ליה מהכא מושום שאין אסור
ך. על היין ובהאי קרא בפירוש כתיב בשיר לא
ישתו יין דזה אינו דחתם מוכח דלאו שיר בין
דוקא משתעי אלא אפיו בליין זילך פריך
דקאמער. שם אמר רב הונא דגנדי ודבקרי. שרי
וזגדאי אסור פיי רשי' זיל דגנדי מושבי ספינות
בחבל שאיןם אלא לכון אותם למלאה, ודבקרי
שמומרים. בשעה שהורשין ואינו אלא לכון
השוררים לתלמיים, שהוליכין לקול השיר שערב
לهم שרי, וזגדאי אסור שאינו אלא לשוחק ע'ב.
והא דקאמער בטל השיר מבתי המשטאות, נראה
דלבוהא קאמער אפיו בשעת שתית האדם שדרך
האדם לומר וכאלו היה דבר זה בטבע לאדם
אפי' הכי אסור. ושם אמר אודנא דשמע זימרא
תעלך אמר רבא. זימרא בভיטה חורב באסיפה
שנאמר קול ישורר בחלון חורב בסוף כי ארוא
ערה Mai כי ארוא ערה אמר רב כי יצחק אפי'
בית המסוכך באורים מתרועע, אמר רבashi
ש' מ' כי מתחיל חורב באסיפה מתחילה שנאמר
חורב בסוף ע'ב. והדברים האלו ידועים למשיכים
למה אמר אודנא דשמע זימרא עתקר, וזה מפני

לטوب לנו. אמן לא ידעתני מניין דבר זה כל'
כ' אם אנו באים לחת שיר ושבת, דבר זה יש
להיות بلا שנייה כי איך יהיה שבח להקב'ה
כלי זמר, והרי אמרו (סנהדרין ק' א') כי התורה
חוורת שך ואומרת עשוינו בניך כל' זמר שמנגן
בתוכם, ואין השיר והשבח להקב'ה גרע מותה של

אלגוי, א' זי' ג' ג' ג'

ג' ג' ג' ג' ג' ג'

ל'

שלחו נ' י' נועל ווקעך זונל ווּכ' לא דלקוכ ל'ינו סקסמו נ' הומחה
בזיכר כיינטלאו פ' ג' דונגלה דמיימ' חוק' נעליך דקליה ודוויז'
נעמלו נ' נמלו נ' היל הום טלח נ'ו הומיח לוחס על כהה והחט
טמה וויסק הקלה וויל סלטן וכאל סלטן וכח קלה כססונו. כ' ג'
ונקד' דט'ם כ' נעליך דזוק' וכן הום כיינטלאו דטח נ'ל' ייסכלל אלן
טפחים געוויס אל גיל וטוח ווובלה לאל נהי נ' חיזות אל גיל געוויס
געל סלטן, וסוח דקליה זמ'יל אל ייסחו יין נעל וויל יעלאוקי סייל
געל פקטיטו דיסכלל גננות אל יקצעו געוויס לסוכרי סייקות ונעלגה
בצ' מהמה צנו"ס לך כטאנזיס יונסכליס לוזק הקלה צהוועו סי' נוי
אל סמו יין להע'ג דסמקיל אל גנטס לוזק ייסכלל ג'ו' יין ייסחו
ג'סס וסיני כני' קך קלה אל חסימות ייסכלל דסתייטים יין קאנזונה אל
געזיאולס געוויס מה' אל חסימה ייסכלל דסתייט יין, ווועק' געוויס
אל גיגל סאנגיל זייך נאס ויסכלל אל ייסחו ציינו, מה' נאס גולוח
ג'סמק ומיטעטו ייסכלל אל חסימת געוויס, כסיסכלל געוויס בטו'ה
ג'ען. געוויס צאנזוס אל חסימת אל סום ניל סל עלאו טפי' גאל נאל
טמ' געוויס ווועק נאל ייסכלל כטיסכלל געוויס אל ייסחו אל גיל צל
געוויס:

isla pñh

היוצא מוה דבומה אין לאסור של בא בתי מטה
למי שאינו רגיל משום דברם כל הראשונים מתירין
הרבנים בתשובתו נגד עצמו בהלכותיו. ולא
קשה מוכרא הדבר שאסור שהקשה מוה היבת' הדוא
משום דבריו שלעומם מומרין בעת מלאתן לשוח
הו רגول ברכע בשעת שכיבה וקימה אסור דמ"ס
באיוז זמן הוא הרגילות. אבלandi מהרואי לבצל
נפש להחמיר כהרבים בתשובתו והביח ספק פותיה
את שראייתו אינה כלל מיט ראוי להחמיר. ובוגרא
רמנן אסור בכל מקום שכן סובר הרבים והמחבר,
ילמה אפשר שם רשי ותוס' לא פליינו
ללא אף שהרמ"א והר"ח סביר שפלויג ומתרין שלא
בכובית מטהה ואינו רגול יש להחמיר אף שהוא
איסור דרבנן. ואם הוא לדבר מצוה משמע מותס'
ממרמ"א שמוטר כגון בחתת חתן וכלה הדא
נקטו כגון בחתת חתן וכלה הכל שרוי שמע דחתן
ובכללה שנקטו הוא רק לציר ולהיה לכל דבר בזעם.
אבל הבנקלעטש שעושין לצורך צדקה מסופקני אם
בכל היתר דבר מצוה מאחר שהשעודה והשתחוה
איןינה מצוה בעצם רק שהוא לאסוף עיי' הרבה אנשים
שיתנו נבו אבל אפשר מקיימי מצות זדקה ולכך טוב
כיון שהוא לבוד מקימי מצות זדקה ולכך טוב
להחמיר אם אפשר ואין לחייבת אלו המקלין. עיי'
הרדריא אם נשמע זמור דבומה מותר ואם בכלל זמר
איסור. ובמי ספירה יש לאסור בזמור דמנה אף
להתירין יידין.

loc h h/k; v/a N) p/c

שם. שלחו יי' נאכ' עוקד' זמל' מא"ל דהקי
בכלעט וכחצ' נכו אל החאה יסכל' היל
ניל' כנעווים, וליבכם להו מסקה צדי' נא' יקחו יין מימי סכך
לבדומיו, לי' מסתודה פ"ה מיל' זמל' דמן' היל' דטומול'
בעל קמ'ל' — סלמג'ס פ"ס מס' מנני' וסמאכ' צה'ו'ם
קי' תק'ק' טכני'ו ספקון גמאל' היל' יקחו יין, וקדשה מגע'ו
באכל' — וכחצ' דמי' נקומי' קב'מה נ'יקב', דעל' פסקלה יט'
לתקדק' למאה היל' כחיב' צי'ן היל' ישטי' כינ' ערכיק' סחי'יסו'
על' הסת', זיל' נט' הגע'ו' ק'ס' חוקת הנהנים דוח'ו'ל' כלבו'
מנ'ו'ו' ליהח שחוינן' על' סתי'ו' יין, היל' דהין' כו' הלאנו'
יכול'ס נפואוד' דה, היל' עכ'ס זכ'ל למולו'ן יט' ליה'קו' ס'ין'
ונמי' דסקל'ינו' נסכים' בדעתה' קשי'ו, וח'ס' צטיכ' (דס'ס דומיל'
ימ'קנד' היל' יט'ו' יין, היל' זו ניחח' למ'ז' עיל'ו'ן ייל'
דש'יק' ב'ינ'ה' דכ'ל', היל' למ'יען' דכ'ל' היל' היל' ק'ק' ק'ק'
ב'זמל' דמן'ה, היל' הלאג'ס' פסק' צמ'ג' מכל' סמאקד'ס'
סלכ'ה ב', לעיק'ה סי'ה צמה, היל' ליכ' למ'יען' דס'ס' ו'ה'':
הלאג'ה' ב'זמל' למס' פום דומיל' דמ'קד' מעכ'ה ס'ס' ו'ה'':

118787 4.50

סימן ס. והוא דשלתו ליה למר עוקבאו) וומרא מנא לן דאסיר וכו'. הבין חוויא כי מנהג כל ישראל בכתי משתחאות טהר וכל שנן בית חתן וכלה שטשחין בקולות שלשמהה ואומת' ודברי שירות ותווחחות לפני הקביה מוכרים אונთוי והדריו עם ישראל מקרם וקויו גלי מלכות והבטחתוי הטנים ובשורות נחות שביישו הנביאים את ישראל ופיטון [ע"ב] הרבה על אילו הדברים וכיצא בהן בקהל נനיות ובכמי חתנס וכלהו שמחות וכבר גופות ונרכות להצליחות ולהכשרות ואין אדם בעולם מישראל נמנע מכל אלה. אבל ומרא דאסיר טר עוקבאו דברים שאין בסדר הזה אלא ננויות שלabhängig אדם לחייב ולשבח יפה ביפוי ולקלט נבו' בנבורותנו וכיווץ בואת לנו שילטמעלים הלו שנקראין אשער אלנולו) לא מיביאו במנא דאסיר אלא אעילו בפומא בלחו אסир. ובעיקר דבר זה השינוי שבטללה פנדורי) בטל שיר מבית המשתחאות לנו בשיר לא ישטוין וכו'. ואמרין עללה טמי רבענורי) כתה אמר רב הונא בריה דרב יהושע אמר קרא זקנים טשר שבתו וכו'. ואמרין רב הונא אסרוך) זוארא רב החסד זלייל בה לא על שירות שלישראל אמרו אלא על דברי הטוטו. ואמרין אמר רב הונאן) זמר נידי וכקרי שרי זמר נילדאי) אסיד וזה הוסר שאומת' מושבי הפסינות שהן נידי המר רועי בקר דאיןן בקיי אינן אינן שירות שלישראל ואעיפן בן החינו רב הונא שחקר וזה כי לא היו דברי ניחוביין ולא דברות טבערין ייש בו עזה ופסעד למישכין ולודען אבל זמר שלברוסיסל) הcker כי הי בו דברות מכוערין ואסהה. ומה שהוברכת בשאלת טהרהניות משתקות חתפים וטהנות אם כמושב טלאנשיס אין דבר קשה מזה. ולא בתופס ובמטילות אילא אפלו בפומא מכוער הדבר ואסיד דעתך רב יוסוף) משנו ברבי ועניאו נשוי פריצותא שטרו נשוי ועניאו נכרי באש בנטורתה . . .

הַלְלוּ לְעָמֵד

ובספר **לנוי מעשה**¹³ שאירוע **לפניו** אשר מטהי מושלת המדינה ואכבודה צוה המושל שלא לנגן בכ' המדינה אותה השנה בשום כל' שיר. ואירוע להבות נישואין בישוב א' תחת ממשלו תוקן אותה השנה, ושאלן מהדרי סג'ר' אס לעשות נישואין כל' זמר'. והרי הרבה מורה לאם שלא יעשה הנישואין כל' זמר דהוא עיקר השמחה של חתן וכלה, וכן עיין בחותם בסוף מסכת ביצה באלאפבי¹⁴. ואם אי אפשר במקום יילכו למקומות שאפשר. וכן עשו שהלאכו נ' פרבאות מעד עיפוי נישטיין לך' ק' דמגנץ ועשו שם הנישואין בכ' זמר'.

הנִזְמָן